

**Η Ουσιαστική Σημασία του Γεδεών,
του Γενναίου Πολεμιστή του Θεού**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Κρ 6—9

- I. Ο Γεδεών υψώθηκε από τον Θεό, ως ο γενναίος πολεμιστής Του, και στάλθηκε από τον Θεό για να σώσει τον Ισραήλ (Κρ 6:12-14, βλ. Ιω 8:29) από την καταπίεση των Μαδιανιτών (Κρ 6:1—8:32). Πρέπει να δούμε την ουσιαστική σημασία της επιτυχίας του Γεδεών:**
- A. Ο Γεδεών άκουσε προσεχτικά τον λόγο του Θεού, κάτι που σπάνιζε εκείνη την εποχή ανάμεσα στα παιδιά του Ισραήλ:
1. Ο Κύριος πάντα θέλει να ανοίγει τα αυτιά μας για να ακούμε τη φωνή Του, ώστε να μπορέσουμε να δούμε τα γεγονότα σύμφωνα με την οικονομία Του—Απ 1:10, 12, Ιωβ 33:14-16, Ησ 50:4-5, Εξ 21:6.
  2. Καθώς το Πνεύμα μιλάει στις εκκλησίες (Απ 2:7α), όλοι εμείς χρειάζεται να έχουμε ένα ανοιχτό, περιτμημένο (Ιερ 6:10, Πραξ 7:51), εξαγνισμένο (Εξ 29:20, Λευ 8:23-24, 14:14) και χρισμένο αυτί (Λευ 14:17, 28) για να ακούμε την ομιλία του Πνεύματος.
- B. Ο Γεδεών υπάκουσε τον λόγο του Θεού και ενήργησε βάσει αυτού—βλ. Εβρ 11:32-33α:
1. Στην Καινή Διαθήκη έχουμε τη ζωή της υπακοής και της υποταγής του Κυρίου. Αν περπατάμε σύμφωνα με το πνεύμα, αυτόματα θα εκπληρώνεται η δίκαιη απαίτηση του νόμου—Φιλ 2:5-11, Ρωμ 8:4.
  2. Αν η στάση μας καθώς ερχόμαστε στο νόμο είναι να νοιαζόμαστε μόνο για τις γραπτές εντολές, θα έχουμε το νόμο με την πτυχή του γράμματος που θανατώνει. Ωστόσο, αν λαμβάνουμε κάθε μέρος του νόμου ως τον θεόπνευστο λόγο, από τον Θεό που αγαπάμε, θα έχουμε το νόμο με την πτυχή του ζωοποιού Πνεύματος. Τότε ο νόμος θα λειτουργεί για να παρέχει τον ίδιο τον Θεό ως ζωή εις εμάς, που αναζητούμε και αγαπάμε τον Θεό—Ψλ 119:25, 116, 130, Β' Κορ 3:6, Β' Τιμ 3:16-17.
  3. Το να σφύζουμε από ζωή σημαίνει να είμαστε ζωντανοί και ενεργοί με το να γεμίζουμε με το Πνεύμα εσωτερικά και εξωτερικά, να κηρύττουμε το ευαγγέλιο και να διδάσκουμε τις αλήθειες, οποιαδήποτε στιγμή και οπουδήποτε, διεισδύοντας στον Λόγο για την αύξηση και τη διάδοση του Κυρίου—Δν 11:32β, Πραξ 13:52, 4:8, 31, 13:9, 2:38, 5:32β, Β' Τιμ 4:1-2.
- Γ. Ο Γεδεών κατεδάφισε τον βωμό του Βάαλ (του κυριότερου θεού των Χανααίων) και κατέκοψε το άλσος (την κυριότερη θέα). Αυτό άγγιξε την καρδιά του Θεού επειδή ο Θεός μισούσε τα είδωλα, που τα θεωρούσε ως άνδρες, με τους οποίους η σύζυγός Του, ο Ισραήλ, είχε διαπράξει μοιχεία. Στην ουσία, είδωλο είναι οτιδήποτε έχουμε μέσα μας που αγαπάμε περισσότερο από τον Κύριο και που αντικαθιστά τον Κύριο στη ζωή μας—Κρ 6:25-28, Ιεζ 14:1-3.
- Δ. Κατεδαφίζοντας τον βωμό του Βάαλ και κατακόβοντας το άλσος που ανήκε στον πατέρα του, ο Γεδεών θυσίασε τη σχέση του με τον πατέρα του και την απόλαυση της κοινωνικής του θέσης, ώστε να ακολουθήσει τον Γιαχβέ. Προκειμένου να κάνει κάτι τέτοιο, ο Γεδεών έπρεπε να θυσιάσει τα δικά του συμφέροντα. Η θυσία του αποτέλεσε τον ισχυρό παράγοντα της επιτυχίας του—Κρ 6:28-32.

Ε. Ως αποτέλεσμα των παραπάνω τεσσάρων παραγόντων, ο Γεδεών έλαβε ένα βραβείο—το οικονομικό Πνεύμα που ήρθε πάνω του (Κρ 6:34). Συνεπώς, ο Γεδεών έγινε ισχυρός, και μαζί με μόνο 300 άνδρες, νίκησε δύο αρχηγούς και δύο βασιλιάδες, οι οποίοι είχαν ανθρώπους πολυάριθμους «σαν ακρίδες» και αναρίθμητες καμήλες (Κρ 6:5, 7:25, 8:10-12). Με τον Γεδεών έχουμε μια απεικόνιση ενός ανθρώπου που ζούσε σε ένωση με τον Θεό, ενός Θεανθρώπου, για να εκπληρώσει τον λόγο του Θεού και να εκτελέσει την οικονομία του Θεού.

II. Η επιλογή των νικητών φανερώνεται από τον τρόπο με τον οποίο ο Θεός επέλεξε τον Γεδεών και τους τριακόσιους άνδρες, για να πολεμήσουν μαζί Του και να νικήσουν τους Μαδιανίτες—Κρ 6:1-6, 11-35, 7:1-8, 19-25, 8:1-4:

A. Η καταγραφή του Γεδεών μας δείχνει πώς να γίνουμε νικητές:

1. Χρειάζεται να έχουμε επίγνωση του εαυτού, συνειδητοποιώντας ότι ο εαυτός μας είναι ο ελάχιστος απ' όλους («ελαχιστοτέρω πάντων») —Κρ 6:15, Εφ 3:8, Μτ 20:27-28, Γαλ 6:3.
2. Χρειάζεται να δούμε το ουράνιο όραμα του Χριστού, που είναι η κεντρικότητα και η παγκοσμιοτητα της αιώνιας οικονομίας του Θεού—Κρ 6:12, Πραξ 26:16-22, Κολ 1:17β, 18β, Α' Τιμ 1:3-4, Φιλ 3:8, 10.
3. Πρέπει να προσφέρουμε τον εαυτό μας στον Θεό σαν μια ζωντανή θυσία, σύμφωνα με το αγαθό, ευάρεστο και τέλειο θέλημά Του να κατέχει την πραγματικότητα και τη ζωή του Σώματος του Χριστού (Ρωμ 12:1-5, βλ. Κρ 6:21-24). Πρέπει να είμαστε εκείνοι που ακούν και ανταποκρίνονται στο κάλεσμα του Κυρίου προς τους νικητές, στην Αποκάλυψη 2 και 3—Απ 2:7, 11, 17, 26-28, 3:5, 12, 20-21.
4. Χρειάζεται να κατεδαφίσουμε τα είδωλα στην καρδιά μας, στη ζωή και στο έργο μας, για τη μαρτυρία του Κυρίου, συνειδητοποιώντας ότι, αφενός, ο Θεός μας οδηγεί στην απόλαυση του Χριστού ως ζωή, φως και δύναμη, και αφετέρου ο Θεός στην πιστότητά Του, μας αφήνει να έχουμε οικονομικές δυσκολίες, μα βρεθούμε σε συναισθηματική ή σωματική οδύνη, αλλά και να χάσουμε τη φυσική μας καλοσύνη, ώστε να λάβουμε τον Χριστό ως την ικανοποίησή μας, να γεμίσουμε με τον Χριστό, και να Τον αφήσουμε να κατέχει την πρώτη θέση σε όλα—Κρ 6:25-28, Ιω 10:10, 8:12, Β' Τιμ 2:1, Κολ 1:17β, 18β, Α' Ιω 5:21, Ιωβ 22:24-26, Μτ 10:35-39, Β' Κορ 12:7-9, Ιωβ 1:1, 22, 2:9-10, 3:1, 11, Β' Κορ 4:5, Α' Κορ 2:2.

B. Ο τρόπος με τον οποίο επιλέγονται οι νικητές φανερώνεται μέσα από την επιλογή των τριακοσίων ανδρών. Λέγοντας στον Γεδεών ότι είχε πολλούς ανθρώπους, ο Θεός υπέδειξε ότι Αυτός επρόκειτο να πολεμήσει για τον Ισραήλ. Ως αποτέλεσμα της πρώτης επιλογής, έφυγαν 22.000 απ' αυτούς:

1. Εκείνοι που έφυγαν ήθελαν να δοξάσουν τον εαυτό τους—Κρ 7:1-2, Ιω 5:41,44.
2. Εκείνοι που έφυγαν ήταν δειλοί και φοβισμένοι—Κρ 7:3, Μτ 25:25, βλ. Δτ 20:5-8.

Γ. Η δεύτερη επιλογή καθορίστηκε από το πώς ήπιαν νερό οι άνθρωποι. Εκείνοι που ήπιαν κατευθείαν με το στόμα τους διώχθηκαν από τον Θεό. Εκείνοι που ήπιαν «με το χέρι τους προς το στόμα τους» επιλέχθηκαν από τον Θεό επειδή ήταν άνθρωποι που απαρνήθηκαν τον εαυτό τους. Πίνοντας με αυτόν τον τρόπο, ήταν σε ετοιμότητα για τυχόν επίθεση του εχθρού—Κρ 7:4-6:

1. Εκείνοι που έχουν την ευκαιρία να ενδώσουν στις επιθυμίες τους, αλλά δεν το κάνουν, είναι άνθρωποι που απαρνούνται τον εαυτό τους. Έχουν σμιλευτεί από τον σταυρό, θυσιάζοντας την προσωπική τους ανάπαυση και άνεση για χάρη του σκοπού του Θεού την ημέρα του πολέμου Του—Κρ 7:7, Ψλ 110:3.
2. Οι νικητές είναι απόλυτοι για τη δόξα του Θεού και δεν φοβούνται τίποτα εκτός από το να προσβάλουν τον Κύριο και να χάσουν την παρουσία Του (Εξ 33:14-16). Αφήνουν τον σταυρό να σμιλεύει τον εαυτό (Α' Ιω 3:8, Εβρ 2:14, Ρωμ 6:23, Γαλ 2:20).

- Δ. Ο Θεός έδωσε τριακόσους άνδρες στον Γεδεών και τους έκανε ένα σώμα, το οποίο υποδηλώνεται από το «κρίθινο ψωμάκι...που κυλιέται στο στρατόπεδο του Μαδιάμ» για την ήττα των Μαδιανιτών και τη νίκη του Θεού—Κρ 7:9-25:
1. Ο Γεδεών και οι άνδρες του κινήθηκαν και συνέπραξαν στο ομοθυμαδόν σαν ένας άνθρωπος, υποδηλώνοντας την ενότητα στο Πνεύμα και τη ζωή στο Σώμα. Συγκεράστηκαν στην ανάσταση, η οποία υποδηλώνεται από το κριθάρι, τον κόκκο που ωριμάζει πρώτα (Κρ 6:16, Β' Σαμ 21:9, Λευ 23:10, Α' Κορ 15:20), για να γίνουν ένας άρτος που υποδηλώνει την εκκλησία (Α' Κορ 10:17).
  2. Η σκέψη του Παύλου ότι η εκκλησία είναι ένας άρτος πηγάζει από την Παλαιά Διαθήκη με την προσφορά από άλφита (Λευ 2:4-5). Είμαστε οι πολλοί κόκκοι (Γω 12:24), που πρέπει να ζυμωθούμε με λεπτό αλεύρι που αναμιγνύεται με λάδι, για να φτιαχτούν τα ψωμιά από σιμιγδάλι, ο άρτος, που είναι η εκκλησία (Α' Κορ 12:24-25).
  3. Όλοι οι συνεργάτες και οι πρεσβύτεροι πρέπει να ποιμαίνουν και να αγαπούν ο ένας τον άλλον, για να γίνουν υπόδειγμα της ζωής του Σώματος, υπόδειγμα προς όλους όσους μαθαίνουν πώς να μετριάζονται, να συγκεράζονται και να σταυρώνονται, προκειμένου να κάνουν τα πάντα δια του Πνεύματος ώστε να αλληλοπαρέχουν τον Χριστό για την πρακτική ζωή του Σώματος—Ρωμ 12:1-5, βλ. Β' Χρ 1:10.
- Ε. Ο Γεδεών και οι 300 άνδρες του πολέμησαν και κοπίασαν, αλλά μετά όλο το πλήθος κυνήγησε τον εχθρό και έκανε συγκομιδή. Αυτό υποδηλώνει ότι όταν υπερνικάμε, όλο το Σώμα αναζωπυρώνεται μέχρις ότου ο Γιαχβέ ως ειρήνη, ο Ιεοβά-σαλώμ (Κρ 6:24), να βασιλέψει πάνω στη γη—Κρ 7:22-25, 8:1-4, Κολ 1:24, Ψλ 128:5, Ησ 32:17, 66:12.
- ΣΤ. Καθώς ο Γεδεών και οι άνδρες του καταδιώκαν τους βασιλιάδες του Μαδιάμ, ήταν «αποκαμωμένοι, αλλά εξακολουθούσαν να καταδιώκουν» (Κρ 8:48). Επειδή έχουμε λάβει το έλεος του Κυρίου για να διακονούμε και να ζούμε στην πραγματικότητα της αιώνιας οικονομίας του Θεού, δεν αποκάμνουμε (Β' Κορ 4:1, 16-18). Μπορεί να κοπιάζουμε σε σημείο εξάντλησης, αλλά ο κόπος μας είναι σύμφωνα με την ενέργεια του Θεού, η οποία ενεργεί μέσα μας με δύναμη (Κολ 1:28-29, Α' Κορ 15:58).

III. Χρειάζεται να δούμε την ουσιαστική σημασία του μυστικού από την αποτυχία του Γεδεών:

- Α. Πρώτον, ο Γεδεών δεν ήταν καλός. Σκότωσε εκείνους τους συμπατριώτες που δεν τον υποστήριξαν (Κρ 8:16-17), παραβιάζοντας έτσι την έκτη εντολή του Θεού (Εξ 20:13). Ο Χριστός, που είναι η καλοσύνη του Θεού, μας οδηγεί στη μετάνοια (Ρωμ 2:4, Τιτ 3:4, Εφ 2:7).
- Β. Δεύτερον, υπέκυψε στη λαγνεία της σάρκας (βλ. Γαλ 5:16, Ρωμ 8:4), χωρίς να περιορίσει καθόλου τη σαρκική του φιληδονία. Αυτό υποδεικνύεται από τους Κριτές 8:30, που μας λέει ότι ο Γεδεών είχε εβδομήντα γιούς «επειδή είχε πολλές γυναίκες». Επιπλέον, «η παλλακή του, που ήταν στη Συχέμ, και αυτή γέννησε σ' αυτόν έναν γιο» (Κρ 8:31). Έτσι, ο Γεδεών παραβίασε και την έβδομη εντολή (Εξ 20:14).
- Γ. Τρίτον, παρόλο που ο Γεδεών έκανε καλά που δεν δέχτηκε να βασιλέψει στον λαό (Κρ 8:22-23), ζήλησε τα λάφυρα του λαού του (τα χρυσά σκουλαρίκια), που τα παρέδωσαν σ' Αυτόν, παραβιάζοντας έτσι και τη δέκατη εντολή. Ο Γεδεών έκανε ένα εφόν με το χρυσάφι που είχε πάρει από τον λαό, και αυτό έγινε είδωλο για τους γιούς του Ισραήλ (Κρ 8:24-27, Εξ 32:1-4). Ως αποτέλεσμα, η οικογένεια του Γεδεών και όλη η κοινότητα του Ισραήλ διεφθάρσαν.
- Δ. Οι Κριτές είναι ένα βιβλίο που αφορά την απόλαυση της καλής γης, η οποία αποτελεί τύπο του Χριστού. Η επιτυχία του Γεδεών υποδεικνύει το κέρδος της υπέροχης ευκαιρίας να απολαύσουμε τον Χριστό, αλλά η αποτυχία του υποδεικνύει την απώλεια της ευκαιρίας να απολαύσουμε τον Χριστό.

IV. Η φιληδονία του Γεδεών προς τη συνουσία και η απληστία του για το χρυσάφι τον οδήγησαν στην ειδωλολατρία. Η απληστία είναι ειδωλολατρία (Κολ 3:5). Επίσης, η μοιχεία και η απληστία συνδέονται με την ειδωλολατρία (Εφ 5:5). Η αποτυχία του μας δείχνει ότι χρειάζεται να ασκούμε αυστηρό έλεγχο κατά την αντιμετώπιση ζητημάτων περί συνουσίας και πλούτου:

- A. Ακόμα και ο βασιλιάς Σολομώντας, ο οποίος δοξάστηκε στο βασίλειο του Ισραήλ σε όλο του το μεγαλείο (Α' Βασ 4:34, 8:10-11) και που αρχικά φοβόταν και αγαπούσε τον Θεό, τελικά έγινε ειδωλολάτρης μέσω των πολλών ξένων γυναικών του (Α' Βασ 11:1-13).
- B. Αφού πέθανε ο Γεδεών, ξεκίνησε η παρακμή του Ισραήλ καθώς εγκατέλειψαν τον Γιαχβέ, τον Θεό τους, και λάτρεψαν τα είδωλα των Χαναναίων. Αυτό τους οδήγησε να υποκύψουν στη σαρκική λαγνεία. Επίσης, ο γιος της παλλακής του Γεδεών, ο Αβιμέλεχ, έφαξε εβδομήντα από τους άλλους γιους του Γεδεών, ενώ ο Ιωθάμ, ένας από τους γιους του, ξέφυγε—Κρ 8:33—9:57.
- Γ. Ο Ιωθάμ ανήγγειλε με παρρησία μια παραβολή για τη βασιλεία του Αβιμέλεχ, παρομοιάζοντάς τη με τη βασιλεία μιας αγκαθιάς, που είναι σε αντίθεση με εκείνους που είναι σαν τις ελιές, τις συκιές και τις αμπέλους, οι οποίοι απορρίπτουν τη φιλοδοξία και γίνονται κανάλια προμήθειας για τον λαό του Θεού (Κρ 9:8-13). Ο Θεός ανταπέδωσε την κακία που έκανε ο Αβιμέλεχ στον πατέρα του (Κρ 9:14-55), φονεύοντας τους εβδομήντα αδερφούς του. Ο Θεός έφερε όλη την κακία των ανδρών της Σηχέμ επάνω στα κεφάλια τους, και η κατάρα του Ιωθάμ, του γιου του Ιεροβάαλ (δηλαδή του Γεδεών—Κρ 6:32), ήρθε σε αυτούς (Κρ 9:56-57).
- Δ. Με την επιτυχία του, ο Γεδεών ενώθηκε με τον Θεό, ενώ με την αποτυχία του, ενώθηκε με τον Σατανά. Το να εγκαταλείψουμε τον Θεό και να ενωθούμε με τον Σατανά σημαίνει να εισχωρήσουμε στην εγγενή φιλοδοξία στον πονηρό—Ησ 14:13-14.
- Ε. Δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να πάρουμε διαζύγιο από τον Κύριο και κανέναν λόγο να Τον εγκαταλείψουμε. Πρέπει να Τον λαμβάνουμε, να Τον αγαπάμε, να Τον τιμούμε, να Τον σεβόμαστε, να Τον εκτιμάμε, να Τον εξυψώνουμε, και να προσκολλόμαστε σε Αυτόν, απορρίπτοντας εντελώς τον Σατανά. Τότε θα είμαστε ευλογημένοι. Μακάριοι είναι οι πάντες—τα έθνη, η κοινωνία, οι ομάδες και τα μεμονωμένα πρόσωπα—των οποίων Κύριος, Κεφαλή, Βασιλιάς και Σύζυγος είναι ο Γιαχβέ—Ψλ 33:12.